

Nr 365

Av herr Börjesson i Falköping m. fl., om förbättring av folkpensionärernas ställning i samhället.

(Lika lydande med motion nr 296 i Första kammaren)

Folkpensionärerna är utan tvekan en grupp människor i vårt samhälle som inte i tillräckligt hög grad kommit i åtnjutande av standardförbättringar. För våra folkpensionärer har de förbättringar som genomförts varit otillräckliga för att bereda dem en standard som borde vara självklar i ett välfärdssamhälle som vårt. Då frågan om fortsatta folkpensionshöjningar nu är föremål för utredning, har vi inte för avsikt att i detta sammanhang ta upp spörsmålet. Vi vill emellertid uttrycka den bestämda meningen att utredningen bör ingående pröva möjligheterna att ge folkpensionärerna sådana förbättringar att de mer än hittills tar sikte på en faktisk standardhöjning även för denna grupp människor som genom sitt arbete lagt grunden till välståndet. Från vårt partis sida har vi målmedvetet — ofta under hårt motstånd från andra håll — arbetat för en tryggare ekonomisk ställning för våra pensionärer, och vi kommer lika enträget att göra detta i fortsättningen.

Vid sidan om nödvändigheten av att folkpensionärernas ekonomiska ställning förbättras genom generösare bestämmelser för fortsatta folkpensionshöjningar anser vi att statsmakterna och myndigheterna även bör uppmärksamma andra möjligheter för att bereda de gamla större trygghet. I alltför hög grad har folkpensionärerna — enligt vår mening — i den allmänna reformverksamheten åsidosatts då man ensidigt ansett att de genomförda pensionsförbättringarna bör vara till fyllest för att säkra den ekonomiska situationen. Det finns en rad frågor som anmäler sig där man har anledning efterlysa en aktivare medverkan från statsmaktens och myndigheters sida. Vi kan peka på olika serviceverksamheter som kan vara av största betydelse för de gamla. Visserligen har en viss förstärkning föreslagits av den sociala hemhjälpen, vilket vi noterar med tillfredsställelse. Denna form av samhälllig service är betydelsefull för de många åldringar som helst av allt vill stanna i sina hem och den invanda miljön. Särskilt glädjande är också att man tydligt börjat uppmärksamma glesbygdens gamla genom speciellt anslag för att de kommunala insatserna i dessa hänseenden skall nå även till glesbygder. Förutom denna värdefulla serviceverksamhet borde emellertid större uppmärksamhet ägnas åt verksamheter som tar sikte på att erbjuda de många åldringar som saknar möjligheter att själva ta initiativ tillfälle till aktiva sysselsättningar i samvaro med andra. Genom större statligt engagemang borde kommunerna få tillräckliga resurser för att i mer organiserad form anordna sammankomster där åldringarna bereds tillfälle

till olika aktiviteter. För många gamla, särskilt i större städer och glesbygder, blir isoleringen det mest påfrestande problemet. De har svårt att själva bryta den på grund av långa avstånd med åtföljande svårigheter att klara resor och därmed förknippade kostnader. Vidare har de i många fall heller inte kännedom om några sammankomster att ta sig till. Här anser vi att myndigheterna bör långt mer än vad som sker engageras för uppgiften att regelbundet ordna sammankomster av olika slag, informera om dessa och i möjligaste mån bistå med hjälp till resor. Enbart resan och resekostnaderna kan nämligen utgöra oöverkomliga hinder för många gamla att ta del av eventuella aktiviteter.

Vi vill vidare peka på angelägenheten av att folkpensionärernas ställning mer beaktas i skattepolitiska sammanhang och i vad mån lättnader för ekonomiskt svaga pensionärer kunde skapas vid reformering av skattesystemet. Därtill borde också frågor som bostadstillägg, bostadsförbättringar etc. ingående belysas för att genom aktivare statlig medverkan eliminera de brister som på många håll föreligger.

Med hänsyn till de knappa levnadsbetingelser under vilka övervägande antalet folkpensionärer i vårt välfärdssamhälle upplever sin ålderdom anser vi att här berörda frågor måste bli föremål för en allsidig och skyndsamt utredning i syfte att — förutom berättigade folkpensionshöjningar — bidra till att förbättra folkpensionärernas ställning.

Med stöd av vad ovan anförts hemställer vi,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om skyndsamt och allsidig utredning av möjligheterna att genom en aktivare serviceverksamhet, vissa skattelättnader och ökade bostadspolitiska insatser bereda folkpensionärerna en förbättrad ställning i samhället.

Stockholm den 24 januari 1968

Bengt Börjesson (cp)

i Falköping

Sven Vigelsbo (cp)

Sven Johansson (cp)

Arne Persson (cp)

i Skärstad

i Heden

Nr 366

Av herrar Dahlgren och Johansson i Skärstad, *angående statens järnvägars rabatter för studerande.*

(Lika lydande med motion nr 297 i Första kammaren)

Stockholm i januari 1968

Anders Dahlgren (cp)

Sven Johansson (cp)

i Skärstad